

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina Thomàs, 4, 4rt. B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (*Cap de redacció*), Lola Carrasco, Xavier Mínguez, Joan Morales, Ignasi Pellicer i Raïa Gil (*Fotògraf*).

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (*Cap de redacció*), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), X. Planas (Girona), P. Codonyan (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida).
RÚBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, F. Bella, L.I. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucarella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, C. Gàmez, J.L. Guarnier, A. Guasch, J.M. Jàtiva, J. M. Lloró, J. Mari, J. Morell, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirena, M. Soler, F. Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J. Andrés, J. Celià, S. Llosa, J. Morera, V. Navarro i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (*Cap de publicitat*), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (*Correcció lingüística*), Lina Casanovas (*Maquetació*), Rosanna Puchades (*Textos*).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Anón.

IMPRESSIÓ: Rotogràfica Valenciana SAL.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Entre el 10 i el 90 per cent

Després de qualsevol convocatòria, la guerra de xifres ha esdevingut el menú habitual. La vaga del 28 de maig no se n'ha escapat tampoc. Segons els sindicats, un èxit de seguiment situat entre el 80 i el 90 per cent. Segons la patronal, poc més del 10 per cent, segons els casos. Ara, independentment de les xifres, sí que hi ha una cosa clara: la vaga va ser poc general. El barem que serveix per a mesurar la incidència de qualsevol vaga són els transports públics. Al Principat de Catalunya, els serveis mínims estaven pactats per la Generalitat i els sindicats i van funcionar amb pràctica normalitat; a Mallorca, també; a València és el sector que va resultar més conflictiu per una contundent intervenció de la policia, totalment fora de lloc, cosa que demostra que el senyor Francisco Granados, delegat del govern, és un pre-corcuerista avançat. La imatge del dia 28 no va aconseguir ser de paralització, com el 14-D, es va quedar a mig gas.

Ara, passat el 28 de maig, és quan ha de començar la vertadera reflexió. D'una banda, els sindicats han de fer una reflexió autocrítica. Les raons de fons de la vaga contiuen sent presents, i segurament són legítimes, però potser caldrà revisar la tàctica. La vaga general és l'instrument més poderós que tenen els sindicats, però també hauria de ser l'última a utilitzar, la que requerira una anàlisi més rigorosa. I aquesta vegada, potser s'han precipitat. D'altra banda, el govern pot sortir-ne reforçat en les seves posicions, però no es pot permetre tampoc gaires luxes, o almenys no seria bo que se'ls permetera. Que els sindicats no hagen aconseguit aturar el país no vol dir que la política de convergència amb Europa s'haja de fer a costa dels més desfavorits. Aquesta vegada potser no hi havia el malestar suficient per a garantir l'èxit de la vaga, però això no vol dir que no puga arribar. Negociar és doncs, una vegada més, la fórmula més sensata, per uns i altres. El decret, segurament que no ha estat

enfonsat, però sí que és revisable i més consensuable.

La cimera de Rio i el futur del planeta

L'anomenada Cimera de la Terra, que comença aquests dies a Rio i de la qual informem en aquest mateix número, no és una reunió més sobre la protecció del medi. Per primera vegada, polítics, científics i membres d'organitzacions no governamentals discutiran sobre els problemes globals que afecten el nostre planeta, des de la biodiversitat i l'efecte hivernacle a l'ajuda al Tercer Món i els problemes sanitaris que provoca el deteriorament ambiental.

El fet que el comissari europeu de Medi Ambient, Carlo Ripa di Meana, no vaja a Rio perquè la CE no ha pogut arribar a un acord sobre la posició a mantenir, que el president Bush haja rebut crítiques perquè dubtava de si anar-hi o no, que hi haja diverses posicions aparentment irreconciliables no dóna gaires esperances sobre els resultats que es poden aconseguir. I això resulta greu, perquè ja hem dit que Rio no és una reunió més, sinó la primera en què s'ha aconseguit que els països rics i pobres s'asseguen a parlar sobre solucions dels mals que afecten el nostre planeta.

Rio hauria de mostrar que és possible assolir dos objectius bàsics. El primer, un desenvolupament que siga respectuós amb els recursos naturals, una riquesa que no és inesgotable. El segon, la reducció de les diferències entre Nord i Sud. Per això, els governants presents a Rio s'han de convèncer que no pot continuar un creixement industrial desordenat i a qualsevol preu i que els problemes ambientals de qualsevol part del planeta, a la curta o a la llarga, ens afecten a tots. Els experts ens alerten que el planeta té uns límits. Rio pot ser la darrera esperança per a intentar de no ultrapassar-los.

